

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 661/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 17621/2013 – sp. zn. Rvp 17631/2013, sp. zn. Rvp 18258/2013 – sp. zn. Rvp 18259/2013, sp. zn. Rvp 18492/2013, sp. zn. Rvp 18501/2013 – sp. zn. Rvp 18502/2013 a sp. zn. Rvp 18504/2013 – sp. zn. Rvp 18506/2013, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 NcC 45/2013 z 19. marca 2013, sp. zn. 7 NcC 318/2013 z 24. apríla 2013, sp. zn. 10 NcC 320/2013 zo 4. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 322/2013 z 29. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 319/2013 z 29. apríla 2013, sp. zn. 10 NcC 55/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. 10 NcC 72/2013 zo 6. februára 2013, sp. zn. 8 NcC 56/2013 z 5. februára 2013, sp. zn. 8 NcC 52/2013 z 30. januára 2013, sp. zn. 6 NcC 52/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. 5 NcC 397/2013 zo 14. mája 2013, sp. zn. 5 NcC 388/2013 zo 14. mája 2013 a sp. zn. 9 NcC 351/2013 z 18. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 17621/2013 – sp. zn. Rvp 17631/2013, sp. zn. Rvp 18258/2013 – sp. zn. Rvp 18259/2013, sp. zn. Rvp 18492/2013, sp. zn. Rvp 18501/2013 – sp. zn. Rvp

18502/2013 a sp. zn. Rvp 18504/2013 – sp. zn. Rvp 18506/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 17621/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. júna, 18. júna a 25. júna 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 NcC 45/2013 z 19. marca 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17621/2013), sp. zn. 7 NcC 318/2013 z 24. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17622/2013), sp. zn. 10 NcC 320/2013 zo 4. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17623/2013), sp. zn. 7 NcC 322/2013 z 29. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17624/2013), sp. zn. 7 NcC 319/2013 z 29. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17625/2013), sp. zn. 10 NcC 55/2013 z 13. februára 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 17626/2013 a sp. zn. Rvp 18504/2013), sp. zn. 10 NcC 72/2013 zo 6. februára 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 17627/2013 a sp. zn. Rvp 18505/2013), sp. zn. 8 NcC 56/2013 z 5. februára 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 17628/2013 a sp. zn. Rvp 18506/2013), sp. zn. 8 NcC 52/2013 z 30. januára 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 17629/2013 a sp. zn. Rvp 18501/2013), sp. zn. 6 NcC 52/2013 z 31. januára 2013 (sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 17630/2013 a sp. zn. Rvp 18502/2013), sp. zn. 5 NcC 397/2013 zo 14. mája 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 18258/2013) a sp. zn. 5 NcC 388/2013 zo 14. mája 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 18259/2013) týkajúcimi sa námietok zaujatosti sudcov Okresného súdu Liptovský Mikuláš a sp. zn. 9 NcC 351/2013 z 18. apríla 2013 týkajúcimi sa námietok zaujatosti sudcov Okresného súdu

Ružomberok a vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 17631/2013 a sp. zn. Rvp 18492/2013 a im predchádzajúcim postupom.

II.A

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.B

K spoločnému prerokovaniu vecí

4. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na

spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.C

6. Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 17621/2013 – sp. zn. Rvp 17631/2013, sp. zn. Rvp 18258/2013 – sp. zn. Rvp 18259/2013, sp. zn. Rvp 18492/2013, sp. zn. Rvp 18501/2013 – sp. zn. Rvp 18502/2013 a sp. zn. Rvp 18504/2013 – sp. zn. Rvp 18506/2013 týkajúcich sa v záhlaví tohto rozhodnutia citovaných rozhodnutí krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

7. Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od

predmetu napadnutých rozhodnutí krajského súdu (bod 1) a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. I. ÚS 355/2013 z 5. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013, sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013...), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 20 ods. 1, 2 a 3 zákona o ústavnom súde návrh... musí obsahovať, akej veci sa týka,... proti komu smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy (odsek 1). K návrhu... sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom... (odsek 2). Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania... (odsek 3), čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Citované ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

9. Ústavný súd v posudzovaných veciach zistil aj ďalší dôvod na odmietnutie spojených sťažností. Vo veciach vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 17621/2013 – sp. zn. Rvp 17631/2013 a sp. zn. Rvp 18258/2013 – sp. zn. Rvp 18259/2013 totiž sťažovateľka nepriložila k podaným ústavným sťažnostiam splnomocnenia na zastupovanie právnym zástupcom v konaní pred ústavným súdom, tak ako táto povinnosť vyplýva z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorú si splnila v ostatných veciach spojených na spoločné

konanie. Nesplnenie tejto povinnosti je/by bolo dôvodom na odmietnutie už uvedených sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonných náležitostí.

10. V súvislosti s týmto nedostatkom ústavný súd pripomína, že nie je povinný ho odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Povinnosti advokáta definované zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.

11. Ústavný súd zároveň zvyrazňuje, že nemohol prehliadnuť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

12. Taktiež ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2013